

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/4/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112204699
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112204699.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa N. C. A., s. r. o. so sídlom v K., O. č. 5, T. XX XXX XXX, zastúpeného Q. kanceláriou E. C., s.r.o. so sídlom v K., O. 5, proti odporkyni M. I., bytom J. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne J. na ochranu občana spotrebiteľa I., so sídlom v O., Z. XX, T. XXX XX XXX, zastúpeného B. T. Z., advokátom, so sídlom vo A., A. I. XXX/XX, o zaplatenie 241,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. septembra 2012, č.k. 14C/84/2012-53 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľa a odporkyne **p o t v r d z u j e**.

Vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka napadnutý rozsudok **z m e ň u j e** tak, že navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia **vo výške 70,10 eur**, na účet JUDr. T. Z., advokáta, č.ú. XXXXX-XXX/XXXX, **VS: XXXXXXXX**, do troch dní.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia vo výške 35,27 eur na účet JUDr. T. Z., advokáta, č.ú. XXXXX-XXX/XXXX, VS: 2212124, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporkyni domáhal zaplatenia 241,57 eur s príslušenstvom. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 101,95 eur do 3 dni od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že dňa 11.02.2005 uzavrela odporkyňa s postupcom Slovenskou sporiteľnou, a.s. zmluvu č. XXXXXXXXXX o vydaní a používaní platobnej karty, kde mala dohodnutý limit 20.000,- Sk a platobnú kartu k účtu prevzala dňa 03.03.2005. Dňa 11.02.2005 bol uzavretý Dodatok č.1 k zmluve o vydaní a používaní platobnej karty, pričom sa dohodli na výške kartového rámca 20.000,- Sk, premenlivej úrokovej sadzbe 17,50 % ročne, mesačnej splatnosti úrokov k poslednému dňu v mesiaci, pričom konečná splatnosť kartového rámca bola 10.02.2006 za poplatok za správu 0,25% z kartového rámca mesačne. Dňa 10.07.2006 Slovenská sporiteľňa, a.s. zaslala odporkyni výpoveď zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty podľa ust. čl.V bod 4 záverečných ustanovení zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty a bodu 7.6. všeobecných obchodných

podmienok vydaných bankou a domáhala sa zaplata dlhu 21.226,60 Sk. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 11.12.2006 od pôvodného veriteľa - spol. Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 48 nadobudol pohľadávku zo zmluvy č. 362667996 navrhovateľ, ktorý oznámil odporkyni postúpenie pohľadávky na neho listom zo dňa 19.12.2006, ktorý odporkyňa prevzala do vlastných rúk dňa 04.01.2007. Pohľadávka odporkyne z tejto zmluvy predstavovala ku dňu postúpenia dlhu sumu 25.353,10 Sk (838,25 eur), z čoho bola istina 21.350,70 Sk (708,72 eur). Uznaním dlhu sa zakladá vyvrátiteľná právna domnienka, že dlh v čase uznania trval. Na to, aby uznanie dlhu malo tieto účinky, treba aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh, určený čo do dôvodu a výšky. Domnienka existencie dlhu, založená uznaním dlhu je vyvrátiteľná, čo znamená, že aj dlžník, ktorý uznal svoj dlh môže namietať, že dlh nevznikol, resp. že v čase uznania už netrval. Uznatý môže byť aj premlčaný dlh, avšak takéto uznanie premlčaného dlhu zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník o premlčaní dlhu nevedel, či už pre omyl skutkový alebo právny (napr. nepoznal ustanovenia o premlčaní) nemá jeho uznanie uvedené právne účinky Písomné uznanie dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka má podľa ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka za následok že plynutie pôvodnej premlčacej doby sa preruší a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba. Z pripojených listinných dokladov je zrejmé, že odporkyni bol zrušený účet ešte právnym predchodcom navrhovateľa ku dňu 12.12.2006 a ku dňu postúpenia pohľadávky dňa 11.12.2006 už bol jej dlh z vyššie uvedenej zmluvy vymáhateľný na súde. Od 7/2006 začala bežať všeobecná 3-ročná premlčacia doba (k zrušeniu zmluvy nedošlo odstúpením, ale výpoveďou, ktorá nadobudla účinky jej doručením v 7/2006) a táto skončila v 7/2009. Keď odporkyňa dňa 07.06.2010 podpísala z podnetu navrhovateľa dohodu o uznaní záväzku, uznávala dlh, ktorý bol v tom čase už premlčaný, o čom odporkyňa nemala vedomosť. Z obsahu výpovede odporkyne v konaní pred súdom je zrejmé, že táto vôbec nevedela, čo znamená premlčanie, ani aké má premlčanie právne následky. Z týchto dôvodov mal súd prvého stupňa za to, že uznanie dlhu nemá zamýšľané právne účinky a považoval odporkyňou vznesenú námietku premlčania v konaní pred súdom za dôvodnú. Podpisom formulárovej dohody si odporkyňa zhoršila svoje zmluvné postavenie a uzavretie tejto dohody jej spôsobilo značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia uznania dlhu. Iniciatíva k uzavretiu takejto dohody nikdy nevychádzala od spotrebiteľa. Súd sa stotožnil s názorom vedľajšieho účastníka, že okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzavrel s odporkyňou formulárovú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku (po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby navrhovateľa s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu) je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax a posudzovať podľa ust. § 8 ods.4 Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. Súdnú ochranu nemožno poskytovať právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praxe a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), aj preto súd žalobu zamietol. Právne svoje rozhodnutie ďalej odôvodnil ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 588, § 100 ods. 1, 2, § 101 Obč. zák. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich neuplatnila. O náhrade trov vedľajšieho účastníka súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci po 34,85 eur/úkon (počítaný z ceny predmetu sporu 489,95, (241,57 eur + 248,38 eur a 15,53 eur úroku z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 108,71 eur od 15.10.2010 do 16.04.2012) za prípravu a prevzatie veci dňa 16.04.2012, vyjadrenie z 28.05.2012 + 2x 7,63 eur paušál + 20% DPH podľa ust. § 10 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, spolu 101,95 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd jeho návrhu vyhovie, resp. zrušíť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 35,06 eur. V odvolaní namietal,

že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporkyňa potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti poukázal na čl. 3 bod 3.4 Dohody, v ktorej je jednoznačne zrozumiteľne a jasne uvedené: "dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch". V danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní

dlhu. Nesúhlasil so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejmé, že ak by aj odporkyňa v čase uznania dlhu nevedela o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej desaťročnej premlčacej doby, v takomto prípade nastupuje. Obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporkyňa nemala možnosť oboznámiť a okrem toho odporkyňa dohodu podpisovala vo svojom bydlisku, teda mala možnosť dohodu si v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasila. Ďalej uviedol, že dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Zastával názor, že odporkyňa po tom, čo sa oboznámila s obsahom dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznala a vyjadrila svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Odporkyňa nebola k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútená, uzatvorením predmetnej dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu postavenia odporkyne ako spotrebiteľa, ale práve naopak navrhovateľ poskytol odporkyňi možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa odporkyňa dostala do omeškania, v splátkach, pričom odporkyňa zároveň uhradila štyri splátky. Navrhovateľ nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Navrhovateľ zároveň poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012. V zmysle uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O.s.p.. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/03. V súvislosti s poukazovaním vedľajšieho účastníka na ust. § 137 O.s.p., na ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ navrhovateľ uviedol, že združenie odporcu v konaní nezastupuje. V dôsledku uvedeného nemožno pri zdôvodňovaní nároku na náhradu trov konania podľa navrhovateľa argumentovať ust. § 137 O.s.p., keďže toto priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, teda najmä Centrum právnej pomoci. Obdobný právny názor vyjadril Krajský súd v Prešove v rozhodnutí, sp. zn. 13Co/40/2012. Z týchto dôvodov navrhovateľ považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a zároveň si uplatnil právo na náhradu

trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu spolu s príslušným režijným paušálom) vo výške 53,18 eur. Uviedol, že navrhovateľom predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári z 07.06.2010 absolútne neplatné. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistickovane „skryté“ do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 dohody. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky predlžujúcej premlčaciu lehotu v spotrebiteľských zmluvách na desať rokov, poukázal na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10C/47/2010 z 20.01.2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/167/2011 z 23.11.2011. Je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využitie omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Uviedol, že podpisom formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Obč. zák. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Okolnosti, za ktorých žalobca uzatvára so spotrebiteľmi formulárove dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby žalobcu s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu), je potrebné považovať za nekalú obchodnú praxiu a posudzovať ju najmä podľa ust. § 8 ods. 4 ZOS. Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praxe a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Obč. zák.). Pokiaľ ide o napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia, mal vedľajší účastník za to, že súd prvého stupňa pri priznaní náhrady trov konania postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou i slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí podľa jeho názoru aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré bolo s účinnosťou od 01.01.2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z.z. a medzi trovy konania zaradilo aj náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. decembra 2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH (DEB) proti Spolkovej republike Nemecko, podľa ktorého sa zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. V zmysle uvedeného Krajský súd v Prešove svojim uznesením č. k. 3Co/131/2011 - 85 zo dňa 13. januára 2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi - právnickej osobe zameranej na ochranu spotrebiteľa advokáta konštatujúc, že nie je možné neodôvodnene a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo. Odmietnutie práva nemajetného združenia na plnú náhradu trov konania by podľa vedľajšieho účastníka de facto znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, právo účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2010, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/59/2012-69 zo dňa 30. apríla 2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/172/2012 - 137 zo dňa 23. augusta 2012, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/92/2012-69 zo dňa 10. mája 2012, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/220/2012 - 104 zo dňa 18. júla 2012 a ďalšie. Argumentáciu navrhovateľa, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, považoval za zjavne účelovú, nelogickú až absurdnú. Vedľajší účastník je pripravený dôsledne presadzovať a chrániť oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnych konaniach, a to vystupovaním proti dodávateľom na základe princípu "rovnosti zbraní" - vrátane možnosti zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátmi, čím navrhovateľ získava rovnocenného partnera v riešení právnych

otázok, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže náležite brániť a v dôsledku svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignuje. Keďže v danej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, je potrebné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. V rámci spotrebiteľského práva pozitívny zásah štátu, ktorý je realizovaný spotrebiteľskou právnou úpravou, kompenzuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Pri ochrane spotrebiteľa musí zohrať úlohu aj súdna moc aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľa.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa vo veci samej nie je dôvodné a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník je čiastočne dôvodné.

Navrhovateľ ako odvolací dôvod namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie.

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa vo veci samej. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11.02.2005 uzavrela odporkyňa s postupcom Slovenskou sporiteľnou, a.s. zmluvu č. 362667996 o vydaní a používaní platobnej karty, kde mala dohodnutý limit 20.000,- Sk a platobnú kartu k účtu prevzala dňa 03.03.2005. Dňa 11.02.2005 bol uzavretý Dodatok č.1 k zmluve o vydaní a používaní platobnej karty, pričom sa dohodli na výške kartového rámca 20.000,- Sk, premenlivej úrokovej sadzbe 17,50 % ročne, mesačnej splatnosti úrokov k poslednému dňu v mesiaci, pričom konečná splatnosť kartového rámca bola 10.02.2006 za poplatok za správu 0,25 % z kartového rámca mesačne. Dňa 10.07.2006 Slovenská sporiteľňa, a.s. zaslala odporkyni výpoveď zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty podľa ust. čl. V bod 4 záverečných ustanovení zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty a bodu 7.6. všeobecných obchodných podmienok vydaných bankou a domáhala sa zaplataenia dlhu 21.226,60 Sk. Odporkyni bol zrušený účet ešte právnym predchodcom navrhovateľa ku dňu 12.12.2006 a ku dňu postúpenia pohľadávky dňa 11.12.2006 už bol jej dlh z vyššie uvedenej zmluvy vymáhateľný na súde. Od 7/2006 začala bežať všeobecná 3-ročná premlčacia doba (k zrušeniu zmluvy nedošlo odstúpením, ale výpoveďou, ktorá nadobudla účinky jej doručením v 7/2006) a táto skončila v 7/2009. Keď odporkyňa dňa 07.06.2010 podpísala z podnetu navrhovateľa dohodu o uznaní záväzku, uznávala dlh, ktorý bol v tom čase už premlčaný, o čom odporkyňa nemala vedomosť.

K dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrením vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v danom prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol.

Dohoda týkajúca sa uznania dlhu nebola iniciovaná odporkyňou, ako spotrebiteľom, ktorá jej uzavretím nič nezískala, ale naopak zhoršila jej postavenie. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Správne preto súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, keď aj odvolací súd sa stotožňuje s jeho právnym záverom, že súdnou ochranou nemožno poskytovať právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej bolo teda zjavne neopodstatnené.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľ a odporkyňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

Pokiaľ sa týka výroku napadnutého rozsudku o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník bolo potrebné napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmeniť z týchto dôvodov:

Povinnosť nahradiť trovy konania sa spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 142 O.s.p.). Ak však súd zastavuje konanie, pri rozhodovaní o náhrade trov konania zisťuje, či niektorý z účastníkov konania zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zastavenie konania po späťvzatí návrhu, ku ktorému došlo pre správanie odporcu, pričom návrh bol podaný dôvodne, zakladá právo navrhovateľa na náhradu trov zastaveného konania.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom voči odporkyňi domáhal zaplattenia 241,57 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania.

Čo sa týka náhrady trov konania vo vzťahu navrhovateľ k vedľajšiemu účastníkovi, súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol správne podľa § 142 ods. 1 O.s.p., nesprávne však vychádzal z hodnoty sporu 489,95 eur, do ktorej započítal aj príslušenstvo pohľadávky.

Podľa názoru odvolacieho súdu náhrada trov prvostupňového konania vedľajšieho účastníka pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 70,10 eur. V danej veci sa navrhovateľ podaným návrhom proti odporcovi domáhal zaplattenia 241,57 eur s príslušenstvom, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sa určuje len z istiny /nie z príslušenstva/ a podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnnej do 30.06.2013 predstavuje 21,58 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal 2 úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia zo dňa 16.04.2012 (§ 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky) a vyjadrenie k žalobnému návrhu zo dňa 28.06.2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky), za ktoré mu patrí tarifná odmena v celkovej výške 43,16 eur (2 x 21,58 eur). Podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky patrí právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 2 x 7,63 Eur (za rok 2012), spolu vo výške 15,26 eur. Vzhľadom k tomu, že právny zástupca vedľajšieho účastníka je platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvýšila sa odmena a náhrady vo výške 58,42 eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky o 20 % DPH, t.j. o sumu 11,68 eur. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa tak spolu predstavujú sumu vo výške 70,10 eur. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok odvolateľa o neúčelnosti vynaložených trov konania vedľajšiemu účastníkovi, odvolací súd tieto nepovažoval za dôvodné. Vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania ako rovnocenný účastník konania, pretože sa ide o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľov (odporcov), čím mu v prípade úspechu nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania zákonným spôsobom vstúpil, právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vo veci podal vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom vzniesol námietku premlčania, a preto niet dôvodu na nepriznanie náhrady

trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. V konaní vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi nebol dôvod na aplikáciu ust. § 150 O.s.p., podľa ktorého, ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať, ako to v odvolaní navrhovateľ navrhol. Pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia sa vyžaduje, aby sa jednalo o celkom výnimočný prípad. Okolnosti uvádzané navrhovateľom, že združenie svoje podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu a pre paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konania nebol žiadny dôvod, nemajú taký znak výnimočnosti, aby tento mohol byť relevantným dôvodom pre navrhovateľom požadované využitie moderačného práva súdu. Vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba, disponuje právom zvoliť si advokáta, ktorý ho bude v konaní zastupovať, v dôsledku čoho odvolací súd považuje vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia za účelne vynaložené. Skutočnosť, či sa vedľajší účastník v konaní nechá právne zastúpiť, je na voľbe samotného vedľajšieho účastníka, keďže ide o jeho právo vyplývajúce o.i. z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov v prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Úspešnej odporkyňi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko odporkyňa takýto návrh podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nepodala.

Úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne v odvolacom konaní bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. vo výške 35,05 eur. Trovy vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby po 21,58 eur - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 28.02.2013 vychádzajúc z hodnoty predmetu odvolacieho konania 241,57 eur + 1x režijný paušál 7,81 eur, spolu 29,39 eur + 20 % DPH zo sumy 29,39 eur = 5,88 eur, spolu náhrada trov odvolacieho konania predstavuje 35,27 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.